

dini v poslanski zbornici pošteno bral levite Crispiju gledé na njegovo vnanjo in notranjo politiko. — Bivši knjigovodja Bosco je dvakrat zabodel ter smrtno ranil Lepera, prvega ministerskega uradnika.

Francosko. V pomorsko mesto Brest je prijadralo več ruskih vojnih ladij. Francosi so ruske vojake ljubeznivo vsprejeli. Spet dokaz, da sta si Rusija in Francija prijateljici, če ne zaveznici. Tudi Nemčija hoče bojda zvezo s tema državama.

Nemško. Baron Stumme je rekel, da bode cesarju Viljemu priporočal, naj strogo postopa zoper krščanske socijaliste, ki se najbolj ustavljajo socijalnim demokratom. Stumme je pač kriv prerok! — Policija je v Berlinu razpustila vsa socijalistična društva. Njihove kase ni zajela, ker so jo bili socijalni demokrati spravili že poprej na Švicarsko.

Rusko. Na južnem Ruskem ne dobi noben vojak odpusta. Vsi so pripravljani, da vsak čas lahko odrinejo na Turško. — Vlada bode v kratkem izdala postavo, s katero se kolikor mogoče omeji naseljevanje tujcev v Rusiji.

Srbsko. Metropolit ali nadškoj Mihael je te dni odgovoril na okrožnico sv. očeta, papeža Leona XIII. gledé na združenje jetrovskih razkolnih kristijanov s sv. katoliško cerkvijo. Metropolit Mihael nič noče o tem slišati. Mož si menda domišlja, da je on poglavar vseh kristijanov.

Turško. Na otoku Kreta so se začeli nemiri. V Macedonijo pa je sultan poslal komisijo, ki naj prepotuje vso deželo in vse potrebno ukrene, da se naredi popolni mir. V Armeniji je klanje kristijanov sicer ponehalo, vendar pa mnogo Armencev umrje gladu ali pa od zime, ker so jim mohamedanci vse pokončali.

Amerika. Na otoku Kuba si vse pametno ljudstvo želi miru, ker ustaši požigajo nasade sladkorja, kjerle morejo. Zadnje dni so požgali 500tisoč centov sladkornih trstik, sicer pa ljudem branijo pobirati te pridelke, vse to na željo severoameriških sladkornih tovarnarjev.

Za poduk in kratek čas.

Smrtna teža.

(Spisal Janko Iskrač.)

(Konec.)

V okolico pa je prišla nanagloma huda, smrtnosna in nalezljiva bolezen. Po večih hišah so ležali bolniki, in zvonovi so v enomer zvonili umrlim. Kdor je obolel, ni navadno več ozdravel; smrt je bila gotova. Počastila se je tudi Luke. V hudih bolečinah se je vil na postelji, zdravnik je obupal, in smrt se je približevala. Sam je bil, žena je bila umrla pred leti, otrok ni imel, družina pa se je bala priti k njegovi postelji, da bi se tudi nje ne prijela bolezen. Upil je, molil, vil roke k Bogu, obljuboval poboljšanje, ako ozdravi, klical vse svetnike na pomoč, — a vse zastonj, nikdo si ga ne usmili! — In smrt mu je stopila pred oči, videl je, da je gotova, tako gotova, kakor zdaj gleda beli dan.

A denar — denar — ta mu je težil grešno dušo!

In res, težil jo je še trikrat huje, ker je bil krivičen, spravljen skupaj z goljufijo in oderuštvo, izpuljen iz rok siromakov in sirot. A sedaj se bo moral ločiti od njega in iti v drug neznan svet. Pa velikokrat je slišal v cerkvi, da vsaka krivica mora biti poravnana in vsak krivičen denar povrnjen, če hočeš, da bodeš gledal obličje božje. In kaj bi bil sedaj rajši, kakor da bi gotovo vedel, da bode zveličana njegova duša?

Začel je prositi Boga, da bi vsaj toliko odjenjale bolečine, in da bi še toliko časa živel, da bi poravnal do zadnjega vinarja vse svoje storjene krivice. Toda Bog ga ni hotel uslišati, bolečine so bile vedno huje, in smrt je trkala na duri.

Pred oči so mu stopale podobe ogoljufanih siromakov; ki so se mu zdeli kakor tožniki pred večnim sodnikom. Na misel mu pride tudi siromak Martin. Kolikokrat ga je opeharil, prestavljal mejnike, krivično se toževal z njim in bil kriv, da se mu je hudo godilo. A še živi; lahko mu povrne, kar mu je hudega storil. Pokliče streznika, pokaže mu majhen zabojček pri svoji postelji in mu zapove, naj ga nese v Martinovo kočjo.

Martin pa je tudi bolan ležal v koči, tudi njega se je bila prijela bolezen. Tudi on je vedel, da bode zdaj umrl, vedel prav čisto za gotovo, pa se ni čisto nič bal smrti.

Svojih grehov se je že bil spovedal in z mirnim srcem pričakoval prihodnosti. »Bodem vsaj rešen težav in britkostij. Ničesar mi ni dal svet družega, kakor trpljenje. — Od jutra do večera sem delal, roke so mi vse žuljeve, život je utrujen, sedaj pa si bom odpočil. — Suhi kruh je bil moj živež, pa še tistega mi je večasih primanjkovalo; vse, kar sem pridelal, pojedel je gospod; res, kmet je večer trpin, — le smrt je njegova rešiteljica!«

Tako je mislil in ničesar si ni več želel na tem svetu. Iz teh mislij ga vzdrami žena, odpiraje pred njim ličen zabojček, iz katerega se vsujejo sami svelli cekini.

»Za Boga, kaj pa je to? In to da bilo moje? To ni mogoče!« Martin ni verjel, da bi bila to resnica. Še le, ko mu je žena razjasnila, kako in kaj, da jima je res vse to podaril sosed, bogati Luka, verjel je, da je to mogoče.

Zdaj je začel zamaknjen gledati svetle cesarske glave, in nikoli se ni mogel nazreti tega čudeža. Na enkrat pa se mu je spremenil miren obraz, nove misli so se mu začele vzbujati, in silni nepokoj je obdal njegovo dušo.

»Tako torej, tuj denar, — lepa svotica, — ravno toliko, kolikor sem si vse življenje želel, da bi imel za starost. Toliko, kolikor si nisem mogel skozi celih trideset let prigospodariti, dal mi je Bog po bogatem Luki, ki že gotovo ne vé več, kam z denarjem, in se je torej spomnil še siromakov. Kako lahko bi zdaj gospodaril in vsak dan si privoščil kaj boljšega! Ali o Bog, meni je umreti in zapustiti denar, katerega sem ravnokar dobil. A oh, kako težko bom zdaj umrl! — Ne, ne — Jaz ne morem umreti zdaj, ko imam denar, za kateri bi se še en čas lahko prijetno na svetu živelo. Oh gospod Bog, prosim te, pusti me še živeti!«

In Martin je vzdihoval, molil in se jokal. Prosil je Boga, Mater božjo in vse svetnike, da bi mu pomagali, da bi ne umrl. A smrt ni imela usmiljenja; še isto noč sta umrla oba, Luka in Martin; težko ločivši se, prvi od svojega obilo krivično nabranega blaga, a drugi od ravnokar dobljenega denarja, po katerem je vse življene hrepenel.

Smešnica. Oče učijo svoje otroke moliti »Oče naš«. Ko pridejo do šeste prošnje: »Ne pelji nas v skušnjavo«, oglasi se najmlajši deček: »Ate, pa ne na malem vozoku — ta bi se zlamal!«

Razne stvari.

(Cesarjev dar). Presvetli cesar so podarili gasilnim društvom v Cirkovcah, Šikolah in na Planini po 50 gl. za napravo gasilnega orodja.